EEN ART'S EXCELLENCE RECENSIE

AudioQuest Lone Ranger en Brave Heart

Volkshelden gaan de strijd aan met mythische wezens

MAX DELISSEN

AudioQuest Lone Ranger en Brave Heart

Het duurde even vóór beide nieuwe luidsprekerkabels van AudioQuest - de Lone Ranger Zero en de Brave Heart Zero in de Folk Heroes serie - beschikbaar waren voor een review, maar onlangs was het dan alsnog zover. In de fraai uitgeruste luisterruimte van het Europese hoofdkwartier van AudioQuest in Roosendaal lagen een paartje Lone Ranger Zero en Brave Heart Zero op ons te wachten, maar op ons uitdrukkelijke verzoek had AudioQuest er flink wat moeite voor gedaan om niet alleen nog een setje van de inmiddels uitverkochte 'voorgangers' Robin Hood Zero en William Tell Zero voor ons te bemachtigen, maar zelfs een set van de Thunderbird Zero uit de Mythical creatures serie, aangezien de twee nieuwe luidsprekerkabels deze drie modellen vervangen. Onze verwachtingen waren redelijk hooggespannen, aangezien eerdere vergelijkende reviews van nieuwe AudioQuest kabels met hun voorgangers altijd vrij duidelijk in het voordeel van de nieuwelingen uitvielen. Zouden ze daar deze keer ook weer in geslaagd zijn?

Verschillen en overeenkomsten

Voor we gaan luisteren en vergelijken moeten we even naar de technische uitvoering van deze nieuwe kabels kijken. Daar wil ik niet té veel woorden aan vuil maken, maar omdat er sprake is van upgrades moet ik die hier natuurlijk wel (in een notendop) noemen. In onze vorige review van de Folk Heroes en in onze review van de NRG en Wind Series powercords worden de gebruikte technologiën al redelijk uitgebreid toegelicht, maar voor wie niet wil wegklikken zal ik ze in het kort beschrijven.

De belangrijkste technologie is de ZERO-Tech, waarmee Zero Characteristic Impedance wordt bedoeld. Hierdoor wordt de signaaloverdracht tussen bron en ontvanger (in dit geval dus de versterker en de luidspreker) gemakkelijker, wat een gunstig effect heeft op de snelheid, de dynamiek, de ruimtelijkheid en de klankkleur van de weergave. Deze technologie is voor de Lone Ranger Zero (vandaar dus die toevoeging) en de Brave Heart Zero in principe hetzelfde gebleven, maar vanwege de andere verbeteringen profiteert de weergave er méér van.

De tweede belangrijke technologie is het Noise Dissipation System. Hiermee wordt een samenspel tussen verschillende technologieën aangeduid: de gecontroleerde voorkeursrichting van de kabel, de afscherming, het 72V DBS systeem dat de diëlektrische noise vermindert, en een drain-wire. Hierin zijn wél verbeteringen aangebracht. De metalen mesh-afscherming en de drain-wire hebben een 4% verzilvering gekregen, waardoor ze nog gemakkelijker ongewenste noise kunnen afvoeren, en de carbon-afscherming die de metalen mesh aanvult om noise buiten de deur te houden is uitgebreid met grafeen-technologie.

Dit zou de weergave ‘stiller’ moeten maken, wat gewoonlijk resulteert in meer (micro) detaillering, meer (micro)dynamiek, meer ruimtelijkheid, een betere plaatsing in het stereobeeld en meer klankkleur. Dat is nogal wat, en de luistersessie gaat uitwijzen of AudioQuest dit waarmaakt.

Verder is de geometrie van de kabels veranderd en hebben ze een hoogwaardigere polypropyleen isolatie gekregen. Beide hebben niet alleen 30% meer PSC+ koper aan boord dan hun voorgangers, maar de geleiders zijn ook verder van elkaar geplaatst, in apart afgeschermde kabels, waardoor de inductie tussen de geleiders werd verminderd. Dat zou moeten resulteren in een schonere hoogweergave. Omdat de + en de - geleiders nu allebei hun eigen afscherming en buitenmantel hebben worden ze met klemmetjes bij elkaar gehouden, maar ondanks de grotere diameter van de geleiders is de kabel in zijn geheel juist soepeler geworden, en dus beter hanteerbaar. Aan de kant van de versterker zitten de geleiders los en kunnen ze een stuk verder uit elkaar worden aangesloten op een versterker, als dat nodig is, terwijl ze aan de kant van de luidsprekers bij elkaar worden gehouden door een break-out box van waaruit twee kortere ‘benen’ op de terminals van de luidsprekers kunnen worden aangesloten.

AudioQuerst Lone Ranger en Brave Heart

De elektronenmicroscoop

Het audiosysteem in de luisterruimte van AudioQuest heeft in de loop der jaren diverse veranderingen ondergaan. De set die er nu stond behoort tot de mooiste die we er gehoord hebben. Een APL01SE buizenvoorversterker en AFM100SE hybride monoblokken van het zeer exclusieve Italiaanse merk Riviera Audio Labs, een Grimm MU2 streamer en een set Magico S3mk2 luidsprekers. Alles gevoed uit een Niagara 7000 Power Conditioner en - op de luidsprekerkabels na - volledig Dragon bekabeld. Een uitermate neutraal systeem dat ons als een elektronenmicroscoop kan laten inzoomen op de kleinste klankmatige verschillen tussen de luidsprekerkabels. De testprocedure was zoals we het altijd doen: twee of drie zorgvuldig uitgekozen stukken muziek, beginnen met de goedkoopste kabel van de geteste line-up, relatief kort luisteren, en dan snel de volgende kabel aansluiten. De gebruikte tracks waren Children's Corner L.113, No 4: The Snow Is Dancing, van het beeldschone album Unfolding Debussy van Marina Baranova (vanaf nu aangeduid als Debussy), de Trio Sonata in D Minor, op. 1 No. 6 BuxWV 257 van Dieterich Buxtehude van het subliem geregistreerde album Still Life: Early Baroque Fantasy van Música d'Outrora onder leiding van Pablo DeVigo (vanaf nu: Buxtehude), en de spannende, intiem opgenomen experimentele mix van rock en jazz van de track What Is Wrong With You op het album That Wasn't A Dream van Pino Palladino, Blake Mills en Sam Gendel (vanaf nu: Pino Palladino). Een prettig luistervolume werd met een korte luisterdoorgang eenmalig vastgesteld en daarna uiteraard niet meer veranderd.

Luisteren naar de nieuwe Volkshelden

Robin Hood Zero

De Robin Hood Zero was de instapper van de Folk Heroes serie. In dit systeem liet hij bij de track van Pino Palladino veel detail horen en klonk niet echt scherp. De intieme en vrij droge opname liet redelijk wat textuur horen en het beetje galm dat om de fretloze baritongitaar van Mills en de vervormde saxofoon van Sam Gendel hangt was redelijk goed hoorbaar maar strekte zich niet erg ver uit. De opname van Buxtehude liet ook redelijk wat textuur horen, maar miste een beetje de sprankeling die we van deze opname kennen. De Teorbe-luit klonk wel diep en houtig, evenals de pijpjes van het kleine kabinet-orgeltje, en de viola da gamba had de bekende, iets minder ronde tonale structuur dan 'gewone' violen, maar het snelle stuk dat na vier minuten begint liep een beetje dicht. Bij Debussy was de klank van de piano een beetje minder kleurrijk dan we hadden gehoopt, maar de aanslag van de hamers op de snaren was goed te horen. De zang van Baranova zit redelijk diep in de mix, dat wisten we, maar was daardoor niet heel goed verstaanbaar, en we misten ook wat articulatie en kleur.

Lone Ranger Zero

Toen we de Lone Ranger Zero aangesloten hadden en de track van Debussy opnieuw startten keken we elkaar vol ongeloof aan. Wat gebeurde hier?! We hoorden een forse toename in 'drive' en textuur, en de piano liet meer klankkleur en mechaniek horen. Baranova's zang was ook veel beter te verstaan, met meer articulatie en hoorbare ademhaling. Het leek ook wel of we luider speelden, terwijl de volumeknop onaangeroerd was. Buxtehude gaf hetzelfde beeld, met meer klankkleur en textuur. De viola da gamba had een iets zachtere klank maar leverde niets aan detaillering in, en de weergave klonk 'voornamer' omdat er meer stilte achter en tussen de instrumenten hoorbaar was, wat een bepaalde rust gaf. Bij Pino Palladino had de laagweergave meer kracht en contour, en was het geheel transparanter, waardoor we dichter bij de muzikanten leken te staan. Ook de dynamiek, zowel de grote als de kleine, nam toe, wat het realisme aanzienlijk vergrootte. We hadden uiteraard op een bepaalde vooruitgang gehoopt, maar dit overtrof onze verwachtingen. Dit speelde een stuk natuurlijker en vanzelfsprekender, en vooral muzikaler dan de Robin Hood.

William Tell Zero

De William Tell Zero leek qua tonale balans en textuur - logischerwijs - weer meer op de Robin Hood Zero, maar gaf wel duidelijk meer dynamiek en ruimtelijkheid bij de tracks van Pino Palladino en Buxtehude. Toch vonden we hem ten opzichte van de goedkopere Lone Ranger minder sprekend bij de Debussy-opname, er was minder klankkleur en openheid, en het beeld was een beetje vlakker en het laag en lage middengebied waren minder gedetailleerd waardoor de zang van Baranova weer minder goed verstaanbaar was. We hoorden wel meer articulatie, maar die stoorde eerder dan dat hij bijdroeg aan de verstaanbaarheid. Als we hem direct na de Robin Hood hadden beluisterd waren we waarschijnlijk beter in staat geweest om de verbetering ten opzichte van het instapmodel te benoemen, maar nu werden we gehinderd door de herinnering aan de Lone Ranger, die opener en weidser had geklonken.

Thunderbird Zero

Normaalgesproken zouden we nu naar de Brave Heart Zero hebben geluisterd, maar we besloten om eerst de Thunderbird aan te sluiten. Hier hoorden we duidelijk waarom deze deel uitmaakte van de Mythical Creatures topserie. Bij Debussy gaf hij duidelijk meer openheid en lucht rond de instrumenten, en was de zang van Baranova beter verstaanbaar. Desondanks hoorden op aspecten (klankkleur en textuur) meer overeenkomsten met de William Tell Zero dan met de Lone Ranger Zero. Waar de Thunderbird Zero dan weer heel goed op scoorde was dynamiek, detaillering en laagweergave, hetgeen bleek toen we de track van Pino Palladino beluisterden. Dat de kabel wat minder kleurrijk klonk zouden we in dit geval ook gewoon 'neutraler' kunnen noemen, en in een van zichzelf neutraal of licht naar warm neigend hifi-systeem zou dit nog steeds de betere kabel kunnen zijn als je voorkeur uitgaat naar ruimtelijkheid, detail en dynamiek. Maar zoiets moet je sowieso per systeem vaststellen.

Brave Heart Zero

De Brave Heart Zero liet bij de Debussy opname meer mechaniek van de piano horen. Qua beeldopbouw en transparantie deed hij ons meteen aan de Lone Ranger Zero denken, maar dan op steroïden. Het beeld was grootser en meer 'live', en de stem van Baranova had weer kleur en emotie, en stond mooi afgetekend vóór de muziek. Het geheel liet meer expressie horen, en de aanslag van de hamer tegen de snaar maakte nu onlosmakelijk deel uit van de pianoklank. Wie zelf wel eens achter en piano zit zal de rijke harmonische 'druk' waarderen die de Brave Heart mooier laat horen dan alle kabels hiervoor. Dat de achtergrond een stuk stiller is (soms zeggen we dan 'zwarter') valt ook op bij de opname van Buxtehude, waar we dieper dan voorheen in de opname konden kijken en meer textuur hoorden bij de viola da gamba, en meer klankkleur bij de teorbe en het orgeltje. Het snelle stuk dat rond de 4 minuten begint beleefden we intenser dan met de Lone Ranger Zero, maar het bleef prachtig transparant. Er gebeurde gewoon veel meer, maar dat bleef mooi uiteengerafeld in het beeld overeind. Bij Pino Palladino kwam echt het vergrootglas uit de tas. Wát een toename aan textuur, (micro)dynamiek en transparantie. De performance kreeg nu zoveel meer samenhang en 'fun' dat we de muzikanten zowat voor ons zagen, ritmisch hoofdknikkend en elkaar met 'oh yeah!' gezichten aangrijnzend.

Conclusie

Vaste lezers van onze reviews zullen het patroon inmiddels wel herkennen. Voor hen hadden we kunnen volstaan met een artikel van 5 woorden: AudioQuest Flikt Het Gewoon Wéér. Voor de minder belezen bezoekers: AudioQuest is geen bedrijf dat op haar lauweren rust. Onder leiding van eigenaar Bill Low en hoofdontwerper Garth Powell wordt er daar in Irvine voortdurend fundamenteel onderzoek gedaan naar hoe ze de kwaliteit hun producten kunnen verbeteren. Hun motto 'Do No Harm' is daar nog steeds aan de gevel gespijkerd, en elke keer bewijzen ze opnieuw dat het mogelijk is om nog meer invloeden weg te nemen die tussen de luisteraar en zijn muziek in staan. De verbeteringen zijn áltijd hoorbaar, een nieuwe kabelserie op de markt brengen zonder dat de klant erop vooruitgaat is tegen de principes van Bill Low. Daarom zie je ook dat sommige series echt lang meegaan (én nog steeds 'mee kunnen' met de concurrentie). Maar soms zijn de verbeteringen wat groter. Dan zitten we met enig ongeloof te luisteren naar het toverkonijn dat Bill en Garth uit de hoge hoed hebben getrokken. Deze nieuwe volkshelden zitten in die laatste categorie. De Lone Ranger Zero positioneert zich qua prijs tussen de oude Robin Hood Zero en de William Tell Zero in, en overtreft wat ons betreft beide. De Brave Heart Zero is daar dan weer de overtreffende trap van, en wij vonden hem op aspecten zelfs beter dan de inmiddels uitverkochte Thunderbird Zero uit de Mytical Creatures serie, die zich echter niet zomaar gewonnen gaf. Wat ons betreft bieden de twee nieuwe volkshelden een erg fraai alternatief voor de drie kabels die ze vervangen, waarbij de Brave Heart Zero zelfs succesvol de strijd aangaat met een Mythisch Wezen.

Muziek en Informatie

Meer informatie en prijzen over de beschreven AudioQuest Lone Ranger en Brave Heart luidsprekerkabels, vind je in onze webwinkel:

AudioQuest Lone Ranger Zero
AudioQuest Brave Heart Zero

Pino Palladino: That Wasn't A Dream
Tidal
Qobuz
Spotify
Apple Music

Música d'Outrora, Pablo DeVigo: Still Life
Tidal
Qobuz
Spotify
Apple Music

Marina Baranova: Unfolding Debussy
Tidal
Qobuz
Spotify
Apple Music

meer muziek.
excellence

© 2025 art's excellence - artsexcellence.com

Dit document is eigendom van art's excellence en mag niet worden gepubliceerd zonder onze toestemming.